

عنوان مقاله:

تاثیر تاریخ نگاری ایرانی بر گونه های تاریخ نویسی تیموریان هند

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات شبه قاره، دوره 7، شماره 22 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

عبدالله صفرازی - دانشجوی دکتری تاریخ ایران دوره اسلامی دانشگاه فردوسی مشهد

عباس سرافرازی - دانشیار گروه تاریخ دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

تدوین تاریخ در هند دوران باستان بیشتر به صورت شفاهی رواج داشته است. اکثر متون باقی مانده از آن دوران متون ادبی، دینی، فلسفی و اندرزنامه هستند. با ورود اسلام و شکل‌گیری حکومت های اسلامی و ایرانی در شبه قاره هند، تاریخ نویسی به صورت گسترده و متنوع در این سرزمین آغاز گردید. اوج شکوفایی تاریخ نویسی فارسی در هندوستان، مربوط به اوایل دوره تیموریان هند در قرون دهم و یازدهم هجری خصوصاً دوره اکبرشاه است. تاثیر تاریخ نگاری ایرانی در شکل‌گیری و رونق تاریخ نگاری دوره تیموریان هند، مهم ترین مساله تحقیق مورد نظر است. به عنوان فرضیه، چنین استنباط می‌شود که تاریخ نگاری ایرانی در ابعادی وسیع بر تاریخ نگاری هند در دوره تیموریان تاثیر داشته است. هدف این نوشتار تبیین تاثیرپذیری تاریخ نویسی تیموریان هند از تاریخ نویسی ایرانی است که به روش تاریخی و توصیف و تحلیل داده ها، با استفاده از منابع کتاب خانه‌ای انجام گرفته است.

کلمات کلیدی:

تاریخ نگاری، ایران، هند، تیموریان هند

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/889738>

